

[Alfred Hansen]

bør medføre, at Danmark melder sig ud af UNESCO.

Retsforbundet ser naturligvis med stor alvor på årsagen til forslaget, men som sagt ønsker vi ikke på nuværende tidspunkt og sandsynligvis heller ikke fremover at bryde med UNESCO, men beklager naturligvis det, der her har været tale om.

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Nu er der jo blevet talt meget om, at Beogradkonferencen har været et angreb på ytringsfriheden. Det vil jeg meget gerne have konkretiseret. På hvilken måde har Beogradkonferencen været et anslag mod ytringsfriheden? Jeg ved ikke af, at der skulle være vedtaget noget, som er et angreb på ytringsfriheden. Det er klart, at der i UNESCO er holdninger til stede, som siger, at staten skal kontrollere disse områder. Det ved alle, og man må acceptere, at den holdning findes. Men jeg ved ikke af, at der er vedtaget noget i UNESCO-sammenhæng, som siger, at sådan skal det også være. Det er klart, at holdningen er der. Men det er ikke vedtaget nogetsteds. Den danske delegation har altså heller ikke været med til at vedtage noget i den retning.

Jeg mener tværtimod, at UNESCO kan være med til at udbrede ytringsfriheden. Ulandene har helt konkrete problemer som, at de ikke har papir. Alene det, at de kan få papir, kan være med til at udbrede ytringsfriheden. Det bliver ikke i alle tilfælde på vore præmisser, det er helt klart. Men spørgsmålet er, om det ikke er bedre at have noget at læse, end det er overhovedet ikke at have papir til at trykke på.

Vi kan nok ikke forlange, at vores form for pressefrihed skal gennemføres i samtlige stater. Det er klart, at de vil have andre holdninger til dette problem. Jeg siger ikke, at det er i orden, og at det skal være sådan, men indtil vi kan gå ind i en dialog og få dem til at indse, at det må være anderledes, må vi acceptere og støtte på de præmisser, der nu engang findes; dem kan vi altså ikke lave om sådan lige med det samme. Hvis ikke vi er der til at indgå i en dialog med de lande, vil det være ganske umuligt for os at forbedre vilkårene.

Glistrup (FP):

Da verden så lykkeligt åbnede sig i 1945, så vi, der dengang var unge, med entusiastisk forventning hen til, hvad der nu skulle ske, og det dækkede også UNESCO. Med et ord, som hører en langt senere tid til, forventede og regnede vi i vor blåøjethed med, at der nu skulle ske en danmarkisering med UNESCO som instrument, at f. eks. brødrene Niels og Harald Bohrs hele humanistiske tænkemåde skulle komme til at gennemsyre og præge verden i de kommende generationer. Det viste sig som med så mange andre ungdomsdrømmerier, at det ikke gik godt på det område, og det er trinvis gået tilbage med disse ønsker.

Hr. Stinus kan selvfølgelig godt komme trægt og sige, at det er surhed, at når vi ikke kan få ret til at bestemme, så vil vi ikke lege med de store, væmmelige drenge. Men det er faktisk noget langt, langt mere dybtgående, som ligger bag det. Vi var overbeviste om, at vi med alt det, vi havde udviklet i Danmark og i lande, der lå på tilsvarende linje som Danmark, virkelig havde noget at give verden, og at UNESCO skulle være det rigtige instrument.

Nu hævdede udenrigsministeren, at han ikke kunne forstå bemærkningerne fra fremskridtspartiets side om den holdning, vi er kommet til som en konklusion på de mange års udvikling. Jeg er dybt bekymret for, at det, der er sandheden, er, at det, som udenrigsministeren ikke kan forstå, er verden omkring ham. Han opfatter verden, sådan som det foregik i de gamle folkeeventyr: man skulle så meget grueligt og ondt igennem, men det gode sejrede dog trods alt til sidst. Tingene skulle udvikle sig, sådan som de her i H. C. Andersens fædreland har udviklet sig, med milepæle som Martin Andersen-Nexø, Steincke o. lign., og det skulle altså føre frem til, at vi fik klaret problemerne også ude i den store verden; det skulle man nok finde ud af.

I fremskridtspartiet er vi bange for, at dete rosenrøde verdensbillede, som er udenrigsministerens, er et totalt falsum. Vi er bange for, at af det, vi har gjort i vor generation af tåbeligheder og dumheder, er det værste, at vi har tilladt, at der er blevet dannet disse 170 selvstændige nationer, eller hvor meget det efterhånden er blevet til, og at det, kombineret med den teknologiske udryddelsesvåbensudvikling, vi har oplevet, ikke bare